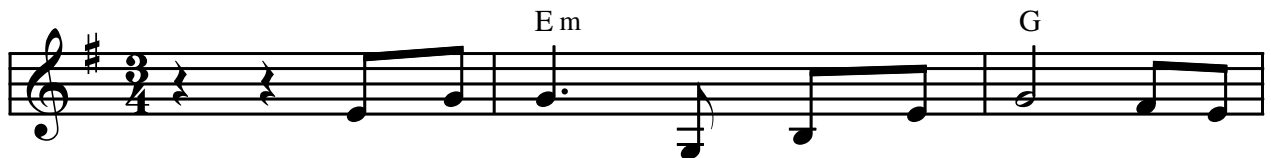

Ơn đời ơn người thôi thấp nển

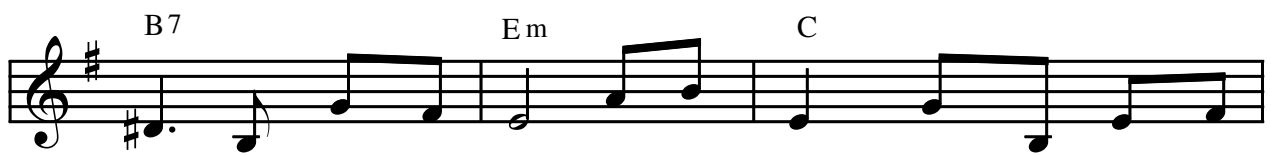
Thơ: Huy Giang

Nhạc: Nguyễn Hoàng

(1997)

Như chiếc lá chuyển mùa nhưng nhớ Men vị

tình mặn đắng rong rêu Ôi ngắt ngưỡng những đọa đày nhân

thế Vị ngọt buồn bạc bẽo cháy đầu môi Máu trong

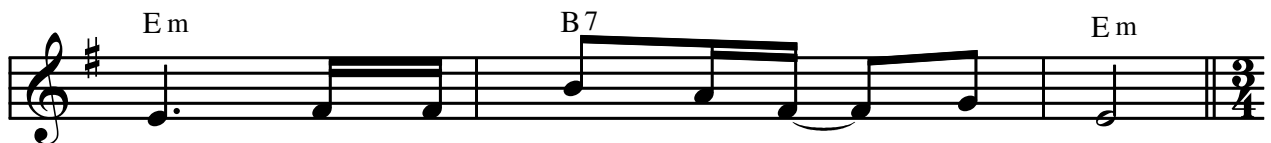
tim thâm tím mãi nghẹn lời Và thánh thiện ơn đời hằng ban

đến Ta về đây nặng vai một gánh Nhịp bẽ

bàng nửa kiếp cưu mang Phận đơn côi như chiếc lá thu

vàng Oằn nghiệp chường tâm người vong bản

Em

Thôi chớ nói hẹn hò khi tống biệt Mười năm tình

C G C

nghĩa chẳng gì đâu Hãy vui cùng với duyên hạnh

G B7 Em

phúc Đừng nghĩ nơi này lắm mưa Ngâu Cánh nhẹ mưa

B7 Em G C

hoài lên phố nhỏ Buồn tênh đá cuội đứng cô đơn Nén

Am Em B7 Em

khuya rừng khóc chập chờn Gió khuya ngơ ngác giận hờn quấn quanh

G Em

Thấp nển ngõ ngàng lay tỉnh giấc mơ Đêm khuya giọt

Am B7 Em E^bdim7

đọng chữ thơ chữ thơ rồi vẫn Nghe như máu nhỏ băng

B7 G Em

khuâng Vẽ lên lá trúc ngại ngừng lời xưa.